Mălina Dandara – Stil și limbaj

(Grigore Constantinescu – 1 iunie 2012)

O apariție editorială recentă, cartea semnată de Mălina Dandara vine să adauge o prețioasă contribuție la cunoașterea repertoriului cameral violonistic. Subiectul aparține muzicii din prima parte a secolului XX, în care autoarea, apreciată violonistă a ultimelor decenii, pune în discuție numeroase probleme ale cercetării partiturilor și pregătirii unei prezențe profesionale în fața publicului. Venind de la preocupările artistului interpret, cercetarea sa a abordat tărâmurile cercetării muzicologice, fundamentată pe o serioasă pregătire teoretică, în paralel cu studiul violonistic. Iată ce explică opțiunea pentru un segment preferat de istorie a muzicii, situat la momentul părăsirii romantismului și la întâlnirea cu perioada modernă. Titlul este explicit: **„Stil și limbaj în muzica pentru vioară și pian din prima jumătate a secolului XX”**.

Cine parcurge acest volum, care a văzut lumina tiparului în condiții meritorii, la editura Glissando a UNMB, înțelege că, în cuvintele mele de descriere a gândirii muzicale de care a fost capabilă Mălina Dandara, sistemul este o măsură a disciplinei, echilibrului și vocației, ceea ce explică și cariera didactică a muzicienei. Conducându-și studenții în acest spirit, ea explică modalitățile de abordare teoretică, în primul capitol despre gen, formă, limbaj și considerații interpretative. Demersul continuă apoi spre întâlniri cu compozitori interesați de genul Sonatei pentru vioară și pian, gen configurat diferențiat în mai multe școli naționale de creație – franceză, engleză, cehă, rusă, poloneză, maghiară, românească. Este un parcurs mozaicat, demn de cultura profesională a profesorului, dar și a violonistului. Felia de timp istoric impresionează prin bogăție și rigoare. Odată itinerariul acesta parcurs, Mălina Dandara se întoarce spre propriile demersuri interpretative, în carte numite „studii de caz”. Analiza muzicologică se află față în față cu problematica metodei de abordare interpretativă căci, cine alege o partitură trebuie învățat să o privească și, de asemenea, în succesiune, după studiu, să o cânte. Multe răspunsuri sunt aici valoroase, autoarea fiind conștientă de utilitatea acestor pagini, pentru cei mai tineri muzicienii interpreți.

Vorbim despre această carte cu o stăpânită tristețe, deoarece plecarea artistei dintre noi, acum mai bine de un an, a însemnat despărțirea de o valoare care merita mai mult decât prețuire. Cunosc aceste împrejurări ale finalului de viață prea curând întâmplat. Evoc, citind paginile tipărite, clipele fericite ale vieții Mălinei Dandara petrecute pe scena de concert, înaintea publicului, în fața microfonului pentru înregistrări, în mijlocul cvartetului Florilegium cântând muzică de cameră. A avut curajul să-și scrie opiniile, să ne dăruiască știința, cunoscând că este un act testamentar. Din perspectiva posterității, cartea comentată acum înseamnă un generos semn de supraviețuire spirituală, luminând lumea muzicii.